

Stort »terrorangreb« i Paris i dag

Paris, 7. jan. 2015 (Nouvelle Solidarité) – I morges kl. 11:26 tiltvang tre hætteklædte personer i sort tøj og bevæbnet med Kalashnikov-geværer og kropsbårne raketkastere sig adgang til den bygning, der rummer det franske, satiriske ugeblad Charlie Hebdo, i det indre af Paris, hvor de gennemførte et skudangreb, der varede fem minutter, og dræbte 12 mennesker, herunder to politibetjente, der kom til gerningsstedet for at gribe ind. Blandt de dræbte var en stor del af dette meget populære ugeblads redaktion, der var samlet til deres ugentlige redaktionsmøde. Det omfatter flere af bladets stjernereportere og talentfulde karikaturtegnere, som af den franske offentlighed er velkendt under navnene Charb, Cabu, Wolinski og Tignous, samt den venstreorienterede økonom Bernard Maris, et medlem af bestyrelsen i Bank of France, og som også er en del af bladets redaktion.

Ligesom ved andre, nylige begivenheder i Frankrig, rapporterer en politibetjent og flere journalister, der overlevede angrebet, at »terroristerne« kaldte sig al-Qaeda-tilknyttede og råbte »Allahu Akbar« og »Profeten vil blive hævnnet«. Ifølge rapportererne talte de fransk som en indfødt.

Alt imens der må indsamles meget mere efterretningsmateriale, så lyder en førsteevaluering på, at vi er vidne til et fuldt optrappet forsøg på at styrte Europa ud i et kaosscenario, hvor man bevidst sætter forskellige sektioner af befolkningen op imod hinanden – pro-immigration imod anti-immigration; pro-muslimer vs. anti-muslimer – på et tidspunkt, hvor de tværtimod burde forene sig for at konfrontere tidens store, strategiske spørgsmål, finanskrakket og faren for krig.

Det såkaldte »islamistiske« angreb imod Charlie Hebdo kommer kun fire dage efter angrebene på tre moskéer i Sverige, hvor

det fremmedfjendske Demokratiets Parti har fordoblet sin styrke siden 2010. I Nederlandene har Geert Wilders-tilhængere fra Frihedspartiet på deres blogs skrevet, at de fuldt ud støtter disse aktioner i Sverige, og at de vil gøre det samme i Nederlandene. Angrebet i Frankrig kommer også på et tidspunkt, hvor demonstrationer i Tyskland for og imod immigration mobiliserer tusinder af mennesker hver mandag, under anførelse af PEGIDA (Europæiske Patrioter imod Islamisering af Vesten), med 18.000 mennesker i Dresden alene den 5. jan.!

Selve bladet Charlie Hebdo har leget med denne eksplosive ild i nogen tid. I 2006 var det dem, der publicerede de fornærmende Mohammed-tegninger, efter Danmarks Jyllandsposten og den franske avis France Soir. Dengang rapporterede CounterPunch, et venstreorienteret blad med base i USA, at den neokonservative Daniel Pipes, stifter af Middle East Forum, var den, der leverede karikaturtegningerne til Jyllandsposten. Dengang havde Geert Wilders erklæret, at Koranen var det samme som Mein Kampf. Da han blev sagsøgt for det, meddelte Middle East Forum stolt, at de finansierede Wilders' advokatforsvar. Desuden stiftede Robert Spencer, en af Pipes' venner, Jihad Watch, og hele denne operation på det tidspunkt blev koordineret gennem Middle East Media Research Institute, MEMRI, en neokonservativ organisation stiftet af Randolph Foundation og Rådet for Udenrigsanliggender (CFR), hvor man finder Donald Rumsfeld, John Ashcroft, Bernard Lewis, Irving Kristol fra PNAC (Project for the New American Century), etc.

Denne gang var Charlie Hebdo igen i færd med at gå videre med endnu en provokation. Forsidehistorien på deres nye udgivelse var om Michel Houellebecq, en professionel »provokatør«, der netop har udgivet en roman, Soumission (underkastelse). Bogens scenarie er, at, i 2025, sætter et fransk præsidentvalg Marine Le Pen op imod en muslimsk kandidat, der støttes af højrefløjspartiet UMP, Socialistpartiet og andre etablerede partier. Han vinder faktisk og kører en god politik generelt,

inklusive fred og økonomisk udvikling, bortset fra, at alle kvinder skal bære slør, holde op med arbejde uden for hjemmet, osv.!

Alle aktørerne i denne tragedie har tydeligvis blevet profileret med en masse sminke for at skabe en vis virkelighedstro fremtoning. Operationens specifikke mål er endnu ikke klart. Jacques Cheminade, en associeret til LaRouche, har i forskellige erklæringer bemærket, at »dette er et terrorangreb imod Frankrig« og har opfordret til »national solidaritet« for at håndtere krisen, samt sagt, at den virkelige fjende er »finansmagten«. Han bemærkede også, at angrebet blev udført af »professionelle«. I en svag erklæring foran Charlie Hebdos kontorer, opfordrede den franske præsident Francois Hollande til »national enhed« og til, at Frankrig besvarede dette angreb med enhed.

PRESSEMEDDELELSE: Amerikanske kongresmedlemmer kræver, at Obama offentliggør de 28 hemmeligstemplede sider af Kongresundersøgelsesrapporten

om 11. september-angrebene og Saudi Arabiens rolle; øget pres på Senatet

7. jan. 2015 – Behovet for omgående at offentliggøre de bortredigerede 28 sider om finansieringen af 11. september-angrebene, fra Den fælles Kongresundersøgelse af Efterretningsaktiviteterne før og efter terrorangrebene den 11. september, 2001, var emnet for en slagkraftig pressekonference på Capitol Hill i Washington i dag. Begivenheden var sponsoreret af kongresmedlemmerne Walter Jones (R-NC) og Stephen Lynch (D-MA), der den 6. januar genfremsatte deres resolution, der kræver, at præsident Obama ophæver hemmeligstemplingen af de sider i rapporten, der først blev hemmeligstemplet af George W. Bush. Resolutionen er nu fremsat for Kongressen som H Res 14. (se congress.gov)

Pressekonferencens taler var tidligere amerikanske senator Bob Graham (D-FL), der sad som en af formændene i Undersøgelseskomiteen, og som i de sidste 12 år har kæmpet for at få siderne frigivet.

Sammen med Jones, Lynch og Graham på podiet stod også familiemedlemmer til ofre for 11. september: Terry Strada, medformand for 11. september-familier og overlevende forenet for retsforfølgelse af terrorisme; Sylvia Carter, søster til et 11. september-offer i Pentagon; og Abraham Scott, ægtemand til et 11. september-offer i Pentagon. De talte alle med stor kraft om det længst forsinkede behov for fuld afsløring, sandhed og retfærdighed for de overlevende og ofrene og det amerikanske folk.

Den kendsgerning, at et stort terrorangreb, angiveligt udført

af muslimske ekstremister, havde fundet sted i Paris den samme dag, gjorde, at deltagernes krav blev en endnu mere påtrængende nødvendig hastesag – som både kongresmedlem Jones og senator Graham påpegede.

Ødelæggende konsekvenser

I sine bemærkninger skitserede senator Graham tre ødelæggende konsekvenser af den manglende frigivelse af de 28 sider: 1) fornægtelse af sandheden; 2) fornægtelse af juridisk retfærdighed; og 3) en svækkelse af USA's nationale sikkerhed. Senator Graham krævede, at præsident Obama levede op til »Lincoln-standarden«, hvorved præsident Lincoln gjorde alle budskaber, der blev sendt til Udenrigsministeriet under Borgerkrigen, til et spørgsmål om offentliggørelse. Efter krigen forfulgte den amerikanske regering dette og krævede den britiske regering til ansvar for at hjælpe og tilskynde Konføderationen (Sydstaterne). Der blev sluttelig betalt skadeserstatning til USA for dette forræderi.

Senator Graham forklarede:

»Endnu et eksempel fra Borgerkrigen: Briterne havde underskrevet en neutralitetsaftale med USA, der sagde, at de ikke ville være involverede i Borgerkrigen. Man fandt siden hen ud af, at deres skibsværfter havde bygget militærskibe til Konføderationen. Da krigen sluttede, glemte USA ikke; det lod ikke de negative effekter af Storbritanniens forræderi ligge. De forfulgte snarere sagen, og sikrede sluttelig en anerkendelse af, hvad briterne havde gjort, samt en vis compensation for konsekvenserne af deres handlinger. Hvilken forskel mellem den måde, hvorpå dette land så sig selv som en stolt forsvarer af retfærdighed for sine borgere, og så det, vi oplever i dag.«

Graham sluttede med følgende bemærkninger:

»Jeg vil i dag gøre dette til en sag, at der findes en trussel til den nationale sikkerhed gennem at fornægte afsløring, og vi så endnu et kapitel af dette i dag i Paris. Her er nogle kendsgerninger: Saudierne ved, hvad de gjorde. De er ikke personer, der ikke er klar over konsekvenserne af deres regerings handlinger. For det andet, så ved saudierne, at vi ved, hvad de gjorde! Der er nogen i vores regering, der har læst disse 28 sider; nogen i regeringen har læst alle de andre dokumenter, der hidtil har været mørklagte. Og det ved saudierne.«

»Hvad tror man, saudiernes holdning ville være, hvis de vidste, hvad de havde gjort, vidste, at USA vidste, hvad de havde gjort, og de også ser, at USA har indtaget en holdning med enten passivitet, eller ligefrem fjendtlighed over for at lade disse kendsgerninger blive kendt af offentligheden? Hvad ville den saudiske regering gøre under denne omstændighed, som er præcis, hvor de har befundet sig i mere end et årti?«

»Jamen, for det første har de fortsat, og muligvis accelereret, deres støtte til en af de mest ekstreme former for islam, Wahhabisme, over hele verden, i særdeleshed i Mellemøsten. Og for det andet, har de støttet deres religiøse iver, gennem finansiel eller andre former for støtte til de institutioner, der ville udføre disse ekstreme former for islam. Disse institutioner inkluderer moskéer, madrassaer (muslimske skoler) og militær. Al-Qaeda var en skabelse af Saudi Arabien; de regionale grupper, såsom al-Shabaab, har i vid udstrækning været skabelser af Saudi Arabien; og nu er ISIS den seneste skabelse!«

»Og jo, jeg håber og har tiltro til, at USA vil knuse ISIS, men hvis vi tror, at det er definitionen på sejr, så er vi meget naive! ISIS er en konsekvens, ikke en årsag – det er en konsekvens af spredningen af ekstremisme, først og fremmest af Saudi Arabien, og hvis det knuses, vil de etablere, finansiere og støtte en anden institution til at

udføre missionen.«

»Så konsekvensen af vores passivitet over for Saudi Arabien har været, at vi har tolereret denne række institutioner, voldelige, ekstreme og ekstremt skadelige for området i Mellemøsten, og en trussel mod verden, som vi så det i morges i Paris.«

»Jeg slutter derfor med at sige: dette er et meget vigtigt spørgsmål. Det kan synes uaktuelt for nogle, men det er lige så aktuelt som de hovedoverskrifter, vi læser i dag. Det er et spørgsmål, der vedrører kernen af USA's kontrakt med sin befolkning, at befolkningen giver regeringen troværdigheden og støtten til at regere; regeringen giver befolkningen den information, på baggrund af hvilken de kan foretage gode bedømmelser af det hensigtsmæssige i regeringens handlinger. Det er lige så fundamentalt som retfærdighed for vort folk, der har lidt så meget gennem denne onde forening af ekstremisme og en meget magtfuld nationalstat. Og det er USA's befolknings sikkerhed.«

»Jeg takker endnu engang kongresmedlemmerne for deres lederskab. Jeg håber, at en bølge af andre kongresmedlemmer, der anerkender vigtigheden af dette spørgsmål, snarest vil slutte sig til dem. Og så, at USA's præsident endelig vil erklære, at han vil vedtage Lincoln-standardens med fuld afsløring og forlade sig på det amerikanske folks intelligens og dømmekraft og patriotisme til at beslutte, hvad det hensigtsmæssige handlingsforløb bør være.«

Senatet må tage skridt til handling

Mens alle talerne krævede, at præsidenten handler nu, sigtede kongresmedlem Jones særligt på det amerikanske Senat og insisterede på, at senatorerne omgående måtte tage skridt til at introducere en lignende resolution (som den i Repræsentanternes Hus, -red.), med krav og ophævelse af

hemmeligstemplingen. Hans, og Grahams og Stradas, ord vil give kraftig genlyd i Capitol i de kommende dage. Han sagde:

»Vi har fremlagt denne resolution som en opfordring til præsidenten om at gøre det, der er det rigtige for det amerikanske folk og familierne til ofrene for 11. september. Senator Grahams tilstedeværelse her er absolut, absolut, hvad vi har brug for, for at få Senatet til at slutte sig til os med en overensstemmende resolution i Senatet, samt afholde en pressekonference, og lad os lægge pres på præsidenten.

Jeg ved ikke, efter jeg havde læst disse 28 sider, hvorfor der er nogle, der tøver med at frigive de 28 sider. Steven Lynch og jeg – og jeg har en kopi af dette brev, hvis I vil have det, før I går hjem i dag – skrev et brev til præsidenten i april og bad om at frigive informationen. Han har, ved to forskellige lejligheder, sagt til familierne, jeg vil frigive de 28 sider. Det har stået i pressen!

Vi skrev et brev til ham i april, hvor vi bad ham venligst frigive informationen. Indtil dags dato har vi ikke modtaget noget svar. Vi har ringet til Det Hvide Hus mange gange. Dette er, hvad de har svaret: 'Vi arbejder på et svar. Vi må lade de forskellige afdelinger se på svaret.'

Tiden er inde til, at Senatet slutter sig til Repræsentanternes Hus, og slutter sig til det amerikanske folks, og 11. september-ofrenes familiers, ønsker.«

Pressekonferencen var velbesøgt, med reportere og/eller kamerafolk fra CNN, Fox News, US News og World Report, Newsweek, Daily Beast, New York Times, ABC, NBC, Huffington Post, National Review og flere websider med relation til 11. september, inklusive 28pages.org og hr428.org.

Video : »Energigennemstrømnings-tæthed« . Dansk udskrift.

Dette kortfattede overblik over LaRouches begreb om energigennemstrømnings-tæthed afslører over for seeren de anti-entropiske, selvudviklende karakteristika af dit omgivende univers, som reflekteres af livet og menneskelig økonomi.

Det menneskelige fremskridts historie har, ligesom udviklingen af Jordens biosfære, demonstreret en stabil forøgelse af det, Lyndon LaRouche har kaldt energigennemstrømningstæthed. Marginen af forskellen mellem niveauet af den krævede energigennemstrømningstæthed af systemet som helhed og den faktiske energigennemstrømningstæthed, der udtrykkes af givne, levende organismer og menneskelige samfund, er den bestemmende faktor i alle udslettelsesbegivenheder, både for levende organismer og menneskelige samfund.

Langt fra den usandsynlige løgn om termodynamikkens anden lov, så bevæger universet sig hen imod stadig højere niveauer af orden, der udtrykkes i de konstant stigende krav om energigennemstrømningstæthed med udviklingen af galaksen og større systemer som helhed.

Plante- og dyrearter, som det kendes fra PT- og KT-udslettelserne, har rutinemæssigt stået over for denne udfordring om at opgradere eller uddø. For 250 millioner år siden i Perm-Trias- eller PT-udslettelsen, blev 96 % af alle havarter udslettet, såvel som 70 % af alle landarter. Kridt-Tertiær- eller KT-udslettelsen for 60 millioner år siden markerede udslettelsen af de energiineffektive dinosaurer, der

blev erstattet af pattedyr.

Begge disse systemer blev til sin tid erstattet af højere livsformer. Da systemkravene ændrede sig, uddøde de forudgående arter. Denne næste platform for liv, der havde ventet i kulisserne, med hændelsestidspunkterne meget tidligere i processen, tager dernæst over som det herskende system omtrent lige så længe, som den imødekommer kravene fra den, igen, konstante udvikling af kravene til overlevelse. Der er ingen stilstand.

Udelukkende kun den menneskelige evolution er unik i denne proces, idet det menneskelige samfund i sig indeholder muligheden for viljemæssigt at udvikle sig selv – ulig dyrearter, der ikke viljemæssigt kan transformere sig selv til at leve op til det, som det næste skift opad kræver af dem – samt oligarkiske systemer, der bevidst har forpligtet sig til en politik med ingen teknologisk udvikling og intet fremskridt, som hos den grønne bevægelse og det britiske monarkis aktuelle fremstød for befolkningsreduktion. Et menneskeligt samfund vil transformere sig selv viljemæssigt til at ligge foran kurven ved at sætte fokus på økonomiske spydspidsmissioner, der vil øge dets energigennemstrømningstæthed.

Faktisk vil forbedringerne i det menneskelige system også øge udviklingsraten af biologiske systemer. Dette finder allerede sted i form af forbedringer af landbruget, og bakteriers og virussers respons på forbedringer inden for det medicinske område. Modifikation af vejret gennem overrisling og vandprojekter i stor skala ændrer direkte hele økologiske cyklusser.

Denne proces bliver ofte misforstået, som når man ikke ser skoven for bare træer. Hvis den blot anskues inde fra et givent system, der ikke udvikler sig hen imod at imødekomme forandringerne af basisforudsætningerne af systemet som helhed, synes en given, etableret udviklingsplatform blot at

stige og falde. Den britiske løgn om civilisationens cykliske opstigning og nedgang udnytter blot en kulturel fiasko; den vedholdende vane med at se på processer fra neden og op, snarere end fra oven og ned.

Når man ser den fra oven, er denne proces snarere et udtryk for universets anti-entropiske udvikling. Hvis vi ser på det nylige tilfælde i Rusland, kan vi se, hvad der sker, hvis man ikke holder sig foran kurven.

Se også:

»Hvorfor USA må gå med i BRIKS; IV: Et nyt system: Menneskets fremtid som en Vernadskij-art«

Hvorfor USA må gå med i BRIKS:

– Kapitel II: Imperiesystemet er dødt og må nu fjernes

Alene den foranstående forkortede opsummering af den eksplosive udviklingsproces, som BRIKS har udløst på denne planet, gør det påfaldende imponerende potentiale klart, som dette tilbyder med hensyn til at bringe menneskeheden frem til det højeste niveau af samarbejde og udvikling, der nogensinde er opnået. Men det er ikke tilstrækkeligt simpelt hen at

tilbyde og bygge denne mulighed, og så håbe på det bedste. Det britiske Imperium, hvis blotte eksistens er truet af denne proces, og som bekæmper den indtil døden, må fjernes, og det århundredgamle oligarkiske imperieprincip må bandlyses fra planeten én gang for alle.

Download (PDF, Unknown)

Video: 'Den klassiske revolution' – Hvem ejer din kultur? Med dansk udskrift

Hvem ejer din kultur? Du gør ikke. Du ejer ikke engang din egen sjæl. Du har solgt din sjæl billigt.

Hvem bestemmer, hvad du lytter til? Du tror, det er dit eget valg? Du er totalt kontrolleret.

http://bitcast-a.v1.sjc1.bitgravity.com/larouche/videos/20110423_classical-revolution-featurette.mp4

Den klassiske revolution.

Af vore kolleger i Schiller Instituttet i Tyskland

Del I: Hvem ejer din kultur?

Harley Schlanger: Hvem ejer din kultur? Du gør ikke. Du ejer ikke engang din egen sjæl. Du har solgt din sjæl billigt.

Hvem bestemmer, hvad du lytter til? Du tror, det er dit eget valg? Du er totalt kontrolleret.

Raymond Björling: De lader nogle unge mennesker, der arbejder på en computer og laver nogle sange på computer, de lader dem tage over, og de er afhængige af disse fyre – de investerer bare nogle penge. Lav noget god musik, siger de, som jeg kan tjene penge på. Det er de store kanoner bag det hele, man ser dem aldrig, men det er de store kanoner, og de tjener milliarder af dollar på det.

Harley Schlanger: Kombinationen af organiseret kriminalitet og britiske finansinteresser vælger et par psykopater til at udvikle deres kultur. Og man vader lige ind i det, går lige luk i en fælde – ligesom et dyr, ligesom en rotte, der ser et stykke ost i en musefælde, og når denne fælde først klapper, siger man, »Dette er min kultur«. Og man indser ikke, at et usynligt, elektrisk hegn er blevet sat rundt om én, som former den måde, man tænker på.

Helga Zepp-LaRouche: Kongressen for Kulturel Frihed havde frem til sin afsløring, så at sige, i 1967, 120 kulturtidsskrifter i Europa. De spillede en massiv rolle i skabelsen af 'Regiteater', og jeg føler meget stærkt, at denne totalt bevidste kulturelle krigsførelse må standses og vendes, hvis befolkningen skal blive forsonet med sine kulturelle rødder.

Schlanger: Dette er et overlagt angreb på det menneskelige samfund – denne rock/sex-modkultur. Den blev til kulturen, den er ikke længere modkulturen. Og det har ingen mening for folk, så at gennemtæve et menneske på gaden, eller at vende ryggen til sult i Afrika eller sult i Los Angeles – medfølelsen for menneskeheden er der ikke.

Helga: Folk har slet ingen medfølelse mere. For eksempel siger mange unge mennesker: »Afrika? Hvad har det med mig at gøre? Der tager jeg ikke hen.« Medfølelse i denne sammenhæng vil sige at have medfølelse, intellektuelt og emotionelt, med hele universet og planeten, som den er. Og hvis man ikke kan føle det, så er der noget i dig, som ikke er udviklet. Unge mennesker, i overvejende grad unge mennesker, har en tendens til at forspilde deres liv. Mange fødes, lever og dør uden nogensinde at smage det, som Nicolaus Cusanus kaldte »sandhedens sødme«, blot en enkelt gang. Nogle opdager den ret sent, og begynder så at dyrke en eller anden kreativ aktivitet i en alder af 70; men det er selvfølgelig lidt for sent til virkelig at kunne opnå noget stort.

Derfor er mit råd til unge mennesker, at de skal gøre ligesom Moses Mendelsohn gjorde. Han kom fra en baggrund, der ikke ligefrem opmuntrede til et intellektuelt liv. Moses Mendelsohn tog til Berlin og mestrede inden for ganske kort tid alle områder af viden: musik, historie, filosofi og mange andre ting; og det lykkedes ham snart at blive det 18. århundredes Sokrates, som mestrede alle felter af viden. Det er, efter min mening, en vidunderlig model for unge mennesker at følge, unge, der ikke har haft adgang til disse ting. At de blot siger: »Jamen, jeg er lige så vel i stand til at uddanne mig inden for musik, klassisk musik; jeg kan studere bel canto sang, stor poesi, skuespil, arkitektur og videnskab. Alle disse ting ligger åbent for mig, men kun, hvis jeg er opsat på at gøre det. Jeg ønsker at opdage mit kreative potentiale og fremme det.« Og jo tidligere i livet, man gør det, desto bedre; desto mere tid vil man have til at udvikle det fuldt ud.

Del II: At lancere renæssancen

Helga: Schiller sagde: Hvad skal man gøre, når staten er korrupt, og masserne er apatiske? Hvor kommer forandring

egentlig fra? Og Schiller fandt dette virkelig fantastiske svar: at det kun kan ske gennem klassisk kunst. Grundlæggende set er det ved at arbejde med klassisk kunst, at mennesket bliver frit i sit indre; for hvis man studerer komponisters, digteres og skuespilforfatteres kreativitet, så eftergør man det, eller man kan lære at eftergøre det; og dette muliggør denne frie borger, som tydeligvis ikke var til stede under Den franske Revolution. Derfor mener jeg, at det er kombinationen af begge, men især at arbejde med klassisk kunst, er et meget vigtigt skridt i retning af at besvare dette spørgsmål.

Bel canto: Kunsten at synge skønt

Björling: Vi fødes med det. Alle er født med det. Se bare på et lille barn, det tager en dyb indånding, brystkassen udvides, og så er det stille ... tænker næsten, hvad foregår der; og så kommer stemmen. Den eksploderer. Det er samme måde at tænke på, den samme måde.

Bel canto-teknikken har til hensigt at opbygge eleven til at holde hele livet. Og en god bel canto-teknik giver muligheden for at synge hele sit liv og ens stemme bliver aldrig gammel. Jeg har mødt mennesker, der er omkring 80, og når man taler i telefon med dem, så lyder de stadig, som om de var tyve. Deres stemme bliver yngre og yngre.

Magien i musik og kontrapunkt

Lyndon LaRouche: Det, vi kalder musik, er baseret på to ting: den menneskelige sangstemme, det, som den menneskelige sangstemme kan være, og samtidig på basis af evnen til at kunne give udtryk for den form for idéer, som intet dyr er i stand til at udtrykke, og som er menneskelig skabevne. Menneskeheden er den eneste art, der kan forandre sin adfærd på en skabende måde. Og det, der er skønt og godt for

menneskeheden, er at være menneskelig. Det er at være skabende, hellere end at gøre det samme hele tiden.

Daniel Lipton: Musik er naturligvis en reproduktion af den menneskelige stemme, og alle disse stemmer går fuldstændig i forening hos Bach. Beethoven nåede højden af sine følelser, og da han ikke kunne komme videre i komposition, prøvede han fugaen, for fugaen var indbegrebet af alle disse følelser.

Schlanger: Det, vi må gøre, er at udvikle menneskers kapacitet til at tænke på måder, der ikke er lineære. Og det er, hvad kontrapunkt, er, når man begynder at føje stemmer til, når man har to stemmer, eller tre, fire, fem eller seks stemmer, der skaber en forøget evne til at fremkalde omskiftelighed, eller forandring, eller et enkeltstående indlæg, om det er anvendelsen af 'lydian interval' i 'cross voice' (at skifte til en anden stemme), i en kanon eller noget tilsvarende, hvor hjernen er nødt til at gå ud over blot at følge en enkel linje.

LaRouche: Og det bedste eksempel på dette er selvfølgelig Bach. Og hvis man vil bruge Bach, ville man tage ting som præludierne og fugaerne, som det bedste eksempel på en skabende kunstner, de har udviklet en idé om veltemporeret musik, som er skabt for at gøre det muligt for folk at blive skabende. Og hvis man ser på, hvordan kompetente mennesker opfører Bachs præludier og fugaer, får man en fornemmelse af, hvad kreativitet er.

Lipton: Dette, at det er nødvendigt, at man lærer dette krævende, det mest krævende, som er fugaen, er væsentligt for enhver musikers udvikling. Og mere endnu for en komponist.

Genopdagelsen af 'Motivführung'

LaRouche: Mozart har altid været et geni, og han havde to faser; der var denne fase før han tog til salonen om søndagen,

og efter. Han havde en revolution, da han tog til van Swietens saloner, som Haydn havde gjort. Haydn havde komponeret sin række af kvartetter, baseret på van Swietens indflydelse. Mozart kom ind i billedet, og han gjorde det samme, og skabte sine kvartetter, som et modsvar til Haydn, dedikeret til Haydn, fordi Haydn havde bibragt ham en forståelse for dette højere element.

Norbert Brainin: Det ligger mig meget på hjerte, jeg har længe båret på det, og det har aldrig rigtig fundet genklang med andre; og den eneste person, som omgående forstod det, var Lyndon LaRouche.

LaRouche: Han demonstrerede noget, som jeg havde som et begreb, men ikke som udtryk. Og det var en ting, at man hørte et begreb, når man hørte noget. Og så dernæst forstå, hvordan man skabte dette udtryk, hvordan man skabte sit eget sind, genererede sit eget sind; det er noget andet. En stor musiker, som har en fornemmelse for motivführung, som han havde, og det vidste jeg på forskellige måder, åbner faktisk, ved at opføre for dig, noget, der kommunikerer denne idé, så man nu ved det.

Brainin: De nuværende Mozart- og Haydn-forskere forstår det overhovedet ikke. De ved, at det eksisterer, og har også skrevet om det, men bortset fra det beskæftiger de sig slet ikke med det.

Kunstnerne: At bringe menneskeheden fremad

Schlanger: Det er frygteligt at se, når professionelle musikere begynder at se det, de laver, som et job, i modsætning til en del af en mission om at bringe disse skønne idéer til folk.

Lipton: Hvorfor udfører man denne profession? Det ansvar, man har over for musik i selv samme øjeblik, som man har påtaget sig dette; det må være et spørgsmål om liv eller død, at

udføre denne profession.

Helga: Netop, fordi kunstneren som ingen anden har evnen til bevæge tilhørerne, må denne evne ikke misbruges til lavere motiver; men snarere, før kunstneren vover at bevæge tilhørerne, må han først have forædlet sig selv til at være det idéelle menneske. Det er jo en stor udfordring, og det betyder, at kunstneren ikke bare kan komme fra sin daglige rutine og pludselig stå foran publikum. Han må derimod være bevidst om sin opgave, og forædle publikum, menneskene. Schiller har hundredevis af gange sagt, at han havde dedikeret alle sine kunstværker med det formål at forædle menneskeheden. Og jeg mener, at vi ikke alene må kæmpe for opførelsen af klassiske værker, men også for, at kunstneren går bag om stykket og fremstiller et kunstværk sådan, som det var tænkt. Kun da kan det have en virkning.

William Warfield: Og jeg så op, og maestroen havde en tåre i øjet, som trillede ned ad kinden, og han sagde, er vi ikke heldige, at vi er musikere? Jeg har aldrig glemt det øjeblik, for han skitserede for os, at den profession, som vi var i, er en profession, som er et kald, som er en kunst, og en profession, som, når man er i den, så er man nærmest Gud, mener jeg, når man opfører; man er et medie for den vidunderlige ting, som vi får fra noget højere og som går igennem os, og gør os til større mennesker, og gør os til medier for at overføre dette til andre mennesker.

Bag noderne

LaRouche: Vi mennesker tror, vi har fem sanser. Faktisk har vi flere. Hvis vi er tilstrækkelig intelligente, lærer vi, hvad nogle af disse kommunikationsformer er. De fleste mennesker er ikke bevidste om dem. De er måske påvirket af dem, men de er faktisk ikke bevidste om dem. De er påvirket af noget, som for dem, bevidst, synes blot at være kaos. Og dog, som Shelley

indikerer i de sidste afsnit af sin »Forsvar for poesien«, så kunne dette være det vigtigste af det hele. Og man finder, at i kompositionen af poesi, i kompositionen af musik, er det præcist dette aspekt, af resonans, af genklang, som er den essentielle kommunikation. Og vi gør det bedst i opførelse af klassisk musik.

En ny, klassisk renæssance for verden

Helga: Nicolaus Cusanus talte om, at overensstemmelse i makrokosmos kun er mulig, hvis alle mikrokosmosser kan udvikle sig. Samfundet af folkeslag må sikre, at ethvert folk, enhver nation, udvikler sit maksimale potentiale, og at det er i alles interesse at hjælpe denne nation, og omvendt. Hvis dette sker på verdensplan i historien, så mener jeg, at vi vil have opfyldt forudsætningerne for at drage fordel af studiet af de mest ophøjede idéer, som menneskeheden hidtil har fostret, og indlede en virkelig kulturel renæssance for hele menneskeheden.

Del III: En tilbagevenden til Verdi-stemningen, A = 432 Hz

– eller en Ny Mørks Tidsalder for musik.

'Det, der står på spil, er den klassiske musiks fremtid'

Liliana Gorini: LaRouche sagde: »Jeg er ligeglad med, om man må tape fagotter og oboer til; man må sænke stemningen af orkestret. I modsat fald vil man ødelægge stemmerne, og hele meningen med operaen vil gå tabt.«

LaRouche: Jeg vidste, hvad der behøvedes, fordi jeg kendte musikken. Jeg vidste, hvad der måtte ske, fordi musikken er baseret på den menneskelige sangstemme.

Gorini: Sjovt nok fandt jeg et brev fra Giuseppe Verdi fra

1884, hvor han skriver nøjagtig det, som LaRouche siger. Han skrev: Der er videnskabelige grunde til, at vi må gå tilbage til det, han kaldte $A = 432$ Hertz.

LaRouche: De fleste af de førende sangere på det tidspunkt, tilsluttede sig vores forsvar for denne afstemning, imod den højere afstemning, som faktisk er meget ødelæggende.

Gorini: Da hun kom ind, var publikum selvfølgelig meget spændt, da hun var så berømt.

Renate Tebaldi: Jeg kæmper meget for dette spørgsmål, for det er ikke rigtigt for unge sangere, som ikke kan fortsætte fremad med denne høje stemning. Efter års skoling og undervisning, kastes de pludselig ud på operascener, som La Scala i Milano, eller operaen i Wien, hvor de finder en meget høj stemning, og de er fortabt.

Gorini: Det samme skete med Piero Cappuccilli

Cappuccilli: Jeg må sige, at hvis stemningen på Verdis tid var $A = 432$ Hz, og han skrev sine operaer til dette toneleje, var Verdi selvfølgelig en meget intelligent mand, og han kendte stemmerne meget godt, og han skrev for stemmerne. Skal vi give et eksempel?

Gorini: Det bliver i det andet stemmeleje. Stemmens farve er også en anden.

Cappuccilli: Det er en helt anden historie!

Gorini: Det er en af grundene til, at denne kampagne blev støttet, især af Verdi-sangere.

Antonella Banaudi: Jeg må sige, at da jeg prøvede $A = 432$ tonehøjden, var det for mig en behagelig opdagelse. Jeg prøvede Aidas arie, »Oh cieli azzurri«, som normalt er meget vanskelig, eftersom melodistemmen er overalt på sopranens stemmeregister. For mig er det, at gå tilbage til en lavere tonehøjde end den, der er blevet anvendt i de seneste 20-30

år, et spørgsmål om respekt. Respekt for komponistens kunstneriske vilje, for hans idé om farve, om lyd, stemmens lyd, og også respekt for stemmen som instrument.

Lipton: Det var forbløffende, hvor stor forskellen var, og hvor meget mere rund, musikken var med Verdi-stemningen. Dette er måden, disse kompositioner blev komponeret på, og det var meningen, at de skulle være i den stemning. Vore moderne orkestre stemmer hele tiden højere og højere – i Wien har fløjterne været nødt til at høvle noget af deres instrumenter, fordi de ikke kan stemme dem højere. Det er ikke naturligt, og jeg ved, at strengeinstrumenterne lyder mere fremragende, når de stemmes højere, men er det kun storhed, vi søger, eller er det essensen af den måde, musikken blev skrevet på?

Foto: Operasangerinden Antonella Banaudi har holdt flere foredrag på Schiller Instituttets konferencer

Se også: Antonella Banaudi: Skønhed er universets sprog

Biologer: Atomkraft er den sikreste teknologi med den største energitæthed

5. jan. 2015 – I et offentligt brev, der er usædvanligt på grund af sin anvendelse af konceptet om »energitæthed«, som af Lyndon Larouche understreges som målestANDARD for teknologier, har 65 »naturbevarelsesbiologer« opfordret til en hurtig opbygning af atomkraft over hele verden.

Som det rapporteres i nyhedsmediet RT, siger det åbne brev,

der vil blive publiceret i magasinet *Conservation Biology*, også, at atomkraft er nødvendig for at undgå en fremtidig energikrise. Blandt underskriverne er en forhenværende chefforsker i Det forenede Kongerige (UK), Lord May fra Oxford, en teoretisk biolog ved Oxford Universitetet, og professor Tim Blackburn, en ekspert i biodiversitet ved University College London. Det er organiseret af to australske forskere, professor Barry Brook fra Tasmaniens Universitet og professor Corey Bradshaw fra Adeleide Universitetet. De forfattede i fællesskab en artikel i *Conservation Biology*, hvor de fremførte, at atomkraft gav de største afkast til den laveste pris, hvis den blev gennemført på verdensplan.

Disse miljøbevarelsesbiologer accepterer idéen om, at der foregår en klimaforandring; de opfordrer miljøaktivister til at acceptere atomkraft som den miljømæssigt bedste energikilde.

»Idet førende klimaforskere for nylig har været fortalere for udviklingen af den næste generations sikre atomkraftsystemer for at bekæmpe klimaforandring«, lyder det i brevet, »anmoder vi indtrængende naturbevarelses- og miljøsamfundet om at opveje fordele og ulemper ved de forskellige energikilder, med anvendelse af objektive beviser ... Atomkraft – som er langt den mest kompakte og energitætte af disse kilder – kunne også yde et betydningsfuldt, og muligvis førende, bidrag.«

Foto: Et kig ind i den kinesiske tokamak-reaktor EAST

Forslag til fordybelse:

TEMA-ARTIKEL:

En Prometheus-tilgang til udvikling af nye former for ild:

Udvinding af helium-3 på Månen for en menneskehed med fusionskraft

Den russiske ambassadør til EU om transatlantiske frihandelsfantasier vs. eurasiske udvikling

5. jan. 2015 – Ruslands ambassadør til Den europæiske Union, Vladimir Chizhov, har udfordret EU, især ved at presse Tyskland, til at indlede forhandlinger om handel med den nu aktive Eurasiske Økonomiske Union, bestående af Rusland, Belarus, Kasakhstan og Armenien.

Dette ville omfatte, som Chizhov sagde, at man opgav forhandlingerne med Obamaregeringen om det såkaldte »TTIP« (Transatlantiske Handels- og Investeringspartnerskab), og i stedet forhandlede om en gensidig handelsaftale for hele Eurasien.

Under sin tale den 24. oktober i Valdai Club opfordrede den russiske præsident Vladimir Putin til en konkret dialog mellem Den eurasiske økonomiske Union og Den europæiske Union.

»I øvrigt har de næsten fuldstændigt afvist os også med

dette, og det står heller ikke klart, hvorfor – hvad er det, der er så skræmmende ved det?«, spurgte Putin.

Et afgørende element i udløsningen af det, der blev til Maidan-flanken imod eurasisk samarbejde, var det provokerende, ensidige pres for at få frihandelsaftalen mellem EU og Ukraine, der ekskluderede trepartsforhandlinger med Rusland og Toldunionen, der nu er blevet til Den eurasiske økonomiske Union. Med et Ukraine, der er praktisk talt bankerot som følge af det seneste års EU-Trojka-konfrontation, og med et EU, der er i færd med at synke ned i den finansielle krises slutspil og den kollapsende handel med Rusland, sagde Chizhov:

»Vi bør tænke på en frihandelszone, der omfatter alle interesserede parter i Eurasien. Mener man, at det er klogt at bruge så meget politisk energi på en frihandelszone med USA, alt imens man har mere naturlige partnere ved sin side? Vi behandler ikke engang vores kyllinger med klor! Jeg er overbevist om, at jo før, vi indleder en dialog om det fælles, eurasiske, økonomiske område, desto bedre.«

Chizhov bemærkede i sit interview med Bruxelles-avisen *EUobserver* den 2. januar, at selv den tyske kansler Merkel talte om dette; det samme har Tysklands udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier. Faktisk har Merkel været under pres om dette fra institutionskræfter i en sådan grad, at hun nævnte det under en samling i Forbundsdagen i november. Steinmeier rejste spørgsmålet igen i et interview den 22. dec. med *Der Spiegel*.

Billede: Kort med befolkningstal for Rusland, Belarus og Kasakhstan. Armeniens befolkningstal er knap 3 mio.

Fra LaRouche-bevægelsen 6. jan. 2015: Mobiliser ud fra en 'Ny økonomisk platform' i Hamiltons tradition

Gyset fra et ubetaleligt gældskrak, der stammer fra eurozonen og de kollapsende oliepriser, fejede mandag over verdensmarkederne og fik bankaktier i hele Europa og USA til at styrtdykke.

Hvis det var nødvendigt med en respons på weekends lækage om, at kansler Merkel og hendes team har pralet med, at de var parat til at eskortere Grækenland ud af euroen, så gav markederne denne respons. De er ikke parat til endnu en græsk (og spansk, og italiensk osv.) gældskrise, fordi de befinder sig i en dyb, dyb krise med nulvækst med en anti-russisk finanskrigs politik, der er blevet påtvunget Europa, og som er i færd med at føre til både et finanskrak og til krig.

Så snart det i sidste måned kom frem, at Grækenland skulle afholde nyvalg til parlamentet den 25. januar, udløst af genforhandling af landets gæld, advarede EIR's stiftende redaktør Lyndon LaRouche om, at den nye gældskrise ikke ville begynde umiddelbart efter 25. januar, men omgående i begyndelsen af januar, og at det, der virkelig stod på spil, var en krig med atommagten Rusland. Nu, hvor vi befinder os ved foden af gældskrakkets bjerg, siger nogle højtplacerede europæiske lederskikkelser, »Nu er det nok; vi må ud af denne krise; hvordan kommer vi ud af krigssituationen?« Søndagens

advarsler fra den franske præsident Hollande («Vi må stoppe sanktionerne nu») og fra den tyske vicekansler Gabriel («husk, at Rusland er en atommagt!») var langt mere alvorlige end tidligere advarsler; og det var kun de mest bemærkelsesværdige blandt andre advarsler, der kommer fra Italien, fra Østeuropa og selvfølgelig fra selve Rusland, der tilbyder at erstatte konfrontation med samarbejde mellem EU og den Eurasiske Økonomiske Union.

I USA blev Wall Street-gyset med et fald på – 2 %, anført af et brat fald i bankaktier, fremprovokeret af endnu et fald i oliepriserne og de uhyrlige Wall Street-investeringer i derivater i disse råvarer til en værdi af titals milliarder dollars. Det statslige energiinformationskontor udgav en prognose, der sagde, at olieforbruget i første halvdel af 2015 ville falde med yderligere 1 mio. tønde om dagen i forhold til anden halvdel af 2014; i sig selv et tegn på det igangværende økonomiske fald i det transatlantiske område, med centrum i Europa. Og alligevel fortsætter Obama i bedste Nero-stil med at forfølge en politik, skabt i London, med at »tvinge Rusland i knæ« ved hjælp af sanktioner og de samme dyk i oliepriserne, som truer med at forårsage en Wall Street-eksplosion.

Men denne politik vil også forårsage en eksplosion i verden, i form af krig.

Hvordan vi kommer ud af denne eksistentielle krise? Den »nye økonomiske platform«, som Lyndon LaRouche vedholdende har foreslået, siden marts-juni i 2014, udtrykt gennem fire fundamentale love for den økonomiske politik, betegner en tilbagevenden til de principper i traditionen efter Hamilton, på hvilke USA's oprindelige union og hurtige økonomiske vækst var baseret. Denne genoplivning af principperne vil give USA – og Europa, hvis hun følger efter – muligheden for at slutte sig til den nye orden for gensidig vækst og produktivitet, som tilbydes af BRIKS og allierede nationer, især gennem Kinas politik.

Ved et betydningsfuldt offentligt arrangement i New York City den 17. januar, mindedagen for Martin Luther King, vil ledende amerikanske aktivister samles for at mobilisere for denne politik, og begivenheden vil blive fulgt på møder internationalt. Arrangementets tema er: »BRIKS-nationer genopliver dr. Martin Luther Kings drøm: Økonomisk retfærdighed er en umistelig ret«. Denne begivenhed vil blive et vendepunkt i menneskehedens afværgelse af den krise, der nu intensiveres.

Billede: Enden på Systemet

Hvorfor USA må gå med i BRIKS: – Kapitel I: En ny, international orden er vokset frem

Hvad enten amerikanerne er klar over det eller ej, er et nyt, internationalt system blevet etableret på denne planet, som nu definerer fremtiden for den menneskelige art. På mindre end et år er en alliance omkring BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika) blevet skabt, der med kæmpeskridt har opbygget en parallel, økonomisk orden, en orden, der udelukkende er dedikeret til opbygningen af den produktive økonomi, i modsætning til Det britiske Imperiums aktuelle, bankerotte, transatlantiske system, der er centreret omkring

bankerne i City of London og på Wall Street. Dette bankerotte system, der har forpligtet sig over for maksimeringen af spekulativ, monetaristisk profit og bragt verden til randen af global, økonomisk disintegration og krig.

Download (PDF, Unknown)

Schiller Instituttets Ugeavis 2 – 2015: USA og Europa må tilslutte sig BRIKS-initiativet – Frygt for, at 'anti-system' partiers valgsejr i Grækenland vil smitte i hele EU

Download (PDF, Unknown)

EIR FOKUS 2. januar 2015:

Gå med i BRIKS, eller stå over for Wall Street-krak og krig.

Af EIR's redaktører

29. dec. 2014 – Et nyt system for økonomiske og strategiske relationer mellem suveræne nationer, centreret omkring BRIKS og deres allierede, er klar til at dominere verden i 2015. Dette nye arrangement holder i sin hånd løftet om at befri verden for Det britiske Imperiums, og dets satrapiers, inklusive Saudi Arabien, Wall Street og USA's nuværende præsidentskab, barbariske kvælertag.

Download (PDF, Unknown)

Fra LaRouche-bevægelsen 5. januar 2015: Knus Wall Street for at standse krigsfremstød!

»Skrig 'Ravage!', og slip krigens hunde løs«

Julius Cæsar, III, ii

– Verden befinder sig for enden af en meget kort lunte til

global krig, anstiftet af London og Wall Street i deres desperate forsøg på at undgå tab af magt, mens deres transatlantiske finansimperium omkommer i flammerne. En indikation på det voksende hysteri og den voksende desperation var en spalte, skrevet af klummeskriveren i *The London Telegraph*, Ambrose Evans-Pritchard, et velkendt talerør for britisk efterretningsvæsen, der sagde, at kollapset af europæiske obligationsrenter er uden fortilfælde, siden den Sorte Død i det fjortende århundrede. Det, som Pritchard og søndagens *New York Times* kaldte faren for deflation, er i virkeligheden et totalt kollaps af de europæiske nationers realøkonomier.

Og nu, da Grækenland befinder sig på randen af at forlade eurosystemet og afvise Trojkaens nedskæringspolitik, er der panik over, at smitten fra denne overhængende udvikling vil spredes i hele Europa, med begyndelse i Italien, Portugal, Spanien og måske endda Frankrig.

I Tyskland er et slagsmål uden fortilfælde brudt ud omkring Merkelregeringens nedskæringsplan for eurozonens Middelhavslande. For første gang siger tyske regeringsfolk, inklusive en af Merkels økonomiske toprådgivere, Michael Fuchs, åbenlyst, at Grækenland kan bryde ud af euroen uden at forårsage en større krise. SPD-koalitionspartnere, der afviser denne fantasi, er rasende over, at man er kommet med udtalelser uden forudgående konsultation.

Der er meget lidt tillid nogetsteds til denne påstand om europæisk finansiel stabilitet, og både Pritchard og *New York Times* fra søndag bønfuldt chefen for Den europæiske Centralbank, Mario Draghi, om at leve op til sit løfte om at gøre »hvad det skal være« for at redde euroen. Det betyder et massivt program for kvantitativ lempelse (QE) med ophedet pengetrykning, som, siger Pritchard, vil være for lidt, og komme for sent.

Det er præcist denne galskab med kvantitativ lempelse, der har

skabt historiens største Wall Street-boble – en boble, der også befinder sig på den yderste rand af at eksplodere. Den fortsatte kollaps i oliepriserne, gennem bevidst anglo-saudisk manipulation, truer med at detonere en Wall Street-derivatboble på 20 billioner dollar, der er bygget op omkring den amerikanske og canadiske fidus med skiferolie og -gas.

Så, på begge sider Atlanten, kan det finansielle korthus brase sammen hvert øjeblik, det skal være. Alene af denne grund er Wall Street og London parat til at sætte en atomar udslettelse på spil ved at gøre fremstød for krig som den eneste tilbageværende mulighed for deres døende imperium. Og så længe, Barack Obama forbliver i Det Hvide Hus, har Wall Street og London fingeren på atomknappen.

*Billede:
Blowout!*

RADIO SCHILLER den 5. januar 2015: Grækenland kan udløse finanskrak

Med formand Tom Gillesberg

EU flipper ud: 'Det forkerte resultat' i græsk valg kunne fremkalde en 'massiv krise for euroen'

3. jan. 2015 – På trods af erklæringer fra tyske regeringsrepræsentanter om, at en græsk gældskrise kunne inddæmnes, advarede *Deutsche Welle*, Tysklands officielle, internationale nyhedskanal, om, at Grækenland kunne styrte Europa ud i en krise om valutaen igen i 2015. De erklærede, at hvis oppositionspartiet Syriza vinder valget i denne måned, vil tilliden på finansmarkedet sandsynligvis blive »rystet«. De citerer præsidenten for EU-kommissionen, Jean-Claude Juncker, for i en åbenlys intervention og ikke særlig underfundig trussel at sige, 'Grækerne ved udmærket, hvad et forkert valgresultat ville medføre'.

DW citerer dernæst en analyse fra Goldman Sachs: I tilfælde af, at en regering under ledelse af Syriza ikke længere ville betale sin gæld, hvilket ville føre til et

»alvorligt sammenstød mellem den græske regering og internationale ledere, kunne den Europæiske Centralbanks afbrydelse af tilførsel af likviditet til de græske banker potentielt endda føre til en forlænget 'banklukkedag', efter Cypern-modellen«.

De hævder, at en græsk betalingsstandsning

»selvfølgelig ville indvirke på andre stater, der har en besværlig gæld: risikopræmier for Cypern, Italien, Portugal og muligvis Frankrig ... Dette ville så igen være gift for de

offentlige budgetter, som skal anvendes til investeringer, i modsætning til forøgede rentebyrder«.

Den tyske regering ville acceptere Grækenlands udtræden af euroen, siger Der Spiegel

3. jan. 2015 – De store tyske og østrigske avisers websider har opfanget en kort, nummer-et-nyhed i *Der Spiegel*, som blev udlagt sent lørdag aften (kl. 18), der citerer tyske regeringskredse, som siger, at den tyske regering nu ville acceptere en græsk udtræden af euroen, hvis det blev nødvendigt. Nyheden præsenteres som et radikalt skift fra finansminister Wolfgang Schäubles og kansler Angela Merkels side. Ifølge pressens rapport anser de dette for det mest sandsynlige resultat i et valg, hvor en valgsejr til Tsipras ikke længere er en trussel mod systemet; de angivne grunde er de væsentlige fremskridt, siden krisen toppede i 2012; den rensede situation i Irland og Portugal; samt eksistensen af Den europæiske Stabiliseringsmekanisme (ESM) og bankunionen.

Den relevante passage i begyndelsen af nyhedsrapporteringen, der angiveligt skulle være en »indledende rapport«, som andre aviser kalder det, siger:

»I modsætning til dens aktuelle linje, er den tyske regering, iflg. Der Spiegels information, parat til at lade Grækenland træde ud af eurozonen, om nødvendigt. Kansler Angela Merkel og finansminister Wolfgang Schäuble (begge CDU) anser det for håndterbart, at Grækenland udtræder af

den fælles valuta. Ifølge regeringskredse skyldes dette de fremskridt, som eurozonen har opnået, siden krisen toppede i 2012.«

Dette er, selvfølgelig, et forsøg på at »fløjte muntert, mens man går forbi kirkegården«, som vi har hørt fra flere sider i de seneste dage. Det er imidlertid virkelig et betydningsfuldt skift, hvis den tyske regering, der hidtil altid har insisteret: der er intet alternativ til euroen, og enden på euroen er enden på Europa, nu siger, at et land kan forlade enhedsvalutaen uden, at himlen falder ned. Virkeligheden i dette tilfælde er, at andre lande selvfølgelig omgående vil følge efter.

Spørgsmålet, om et land kan forlade euroen og forblive i EU, diskuteres også. *Der Spiegel* citerer en »højtplaceret valutaekspert«, der siger, at »hvis det bliver nødvendigt, vil erfarne juraeksperter finde et svar på dette spørgsmål«.

Under det internationale finanssystems aktuelle, ekstremt usikre situation vil sådanne erklæringer forhindre enhver falsk stabilitet før det græske valg om tre uger. Har nogen trukket stikket ud i Europa, for at udløse et sammenbrud og omgående frembringe et finansdiktatur (bail-in; dvs. ekspropriering af bankindeståender, -red.), under påskud af at forhindre et finansielt kaos? Er det et forsøg på at begrænse skaden efter Schäubles trussel om, at Grækenland hellere måtte stemme rigtigt? Eller er der faktisk nogen i Tyskland, der ønsker at komme ud af eurosystemet i sidste minut?

Dette kunne blive et Schabowsky-øjeblik (Schabowsky var den østtyske partifunktionær (fra Tysklands Socialistiske Enhedsparti), som på en pressekonference annoncerede muligheden for at rejse til Vesten, hvilket fik horder af DDR-borgere til at krydse grænserne til Vestberlin samme aften, og som gjorde Berlinmurens fald til et fait accompli). Denne gang er en udtræden defineret af det fulde LaRouche-program.

Fra LaRouche-bevægelsen 4. jan. 2015: I har langt mindre tid, end I tror

Under en diskussion om den aktuelle, strategiske situation i går intervenserede Helga Zepp-LaRouche skarpt for at fremstille den aktuelle situations virkelighed. »Historien vil måske ikke vente til den 17. januar«, understregede hun under en diskussion om Schiller Instituttets planlagte arrangement den 17. januar i New York. Vi må mobilisere ud fra et standpunkt om den umiddelbart overhængende krise – der står umiddelbart foran at komme ned over vore hoveder, både finansielt og strategisk.

Det tempo, hvormed begivenhederne finder sted, understregedes i går af udviklingen omkring euroen. Ifølge kalenderen vil eurokrisen finde sted efter det græske valg, som er fastlagt til den 25. januar, og hvis resultat afgjort forventes at blive en afvisning af EU's politik. I virkeligheden finder krisen sted nu, som det ses af indikationer om det rapporterede dramatiske skift i den tyske regerings politik mht. at acceptere, at grækerne forlader euroen.

Den kommende finansielle nedsmeltning vil selvfølgelig ikke ske i Europa, men på globalt plan, hvor også Wall Street vil bryde sammen. Vi står over for en verdenskrise, som kunne komme væltende ned over hovedet på os hvert øjeblik, det skal være.

Det samme gælder konfrontationen med krig.

Den umiddelbart overhængende krise gør omgående handling bydende nødvendig – vedtagelsen af [LaRouches Fire Love](#), der begynder med Glass-Steagall, samt en national bevægelse med krav om USA's såvel som Europas tilslutning til BRIKS, for at genopbygge en verden, der er menneskeheden værdig. Zepp-LaRouche understregede, at dette skift i USA involverer intet mindre end en genoplivelse af den ægte, amerikanske identitet som en republik, der handler både i sine egne borgeres og hele menneskehedens interesse.

En ledende amerikaner, der handlede i denne hensigt, var Alexander Hamilton fra New York, USA's første finansminister, og af hvis geni fødtes det Amerikanske, økonomiske System, som BRIKS-nationerne nu har vedtaget. Denne briefing indleder en række lejlighedsvis historiske overblik over Hamiltons lidenskabelige kamp for dette system – denne gang kampen omkring hans Report om Offentlig Kredit, som han fremlagde for Kongressen den 9. januar 1790.

(Link hertil følger senere)

Red euroen – Afskaf vælgerne

30. dec. 2014 – Finansoligarkiet kan muligvis beslutte fuldstændig at annullere den smule »demokrati«, der måtte eksistere i Europa, efterhånden som man indser, at det virkelig farlige i det græske valg ligger i, at det meget let kunne dreje vælgere over hele Europa imod den vanvittige politik i eurozonen i særdeleshed, og Den europæiske Union generelt.

Londons finansoligarkis egen avis *Financial Times* understreger

dette gennem sit talerør Gideon Rachman, der har skrevet en kronik med overskriften »Eurozonens svageste led er vælgerne«. Han hævder, at lederne af eurozonen hidtil har kunnet lukke sig inde i Bruxelles og lave så mange beskidte aftaler som muligt for at redde eurozonen, men nu, med valget i Grækenland, kunne en venstreorienteret regering, der er imod nedskærings- og bailout-politik, under ledelse af Syriza, ændre alt dette. En valgsejr til Syriza truer med at give fremgang til alle de euroskeptiske partier, fra det venstreorienterede Podemos i Spanien og til de venstre- og højreorienterede partier i Italien og Le Pens Front Nationale i Frankrig.

»Det svage led«, tilstår Rachman, er »risikoen for, at vælgerne vil gøre oprør imod den økonomiske nedskæringspolitik og stemme på 'anti-systempartierne'«. Det ville, græmmes han, betyde, at »hele det skrøbelige korthus med gæld, bailout og nedskæringspolitik begynder at vakle«.

Rachmans profascistiske argument ligger tæt op ad det argument, som blev offentliggjort i maj 2013 af JP Morgan, som sagde, at den største forhindring for deres planer om nedskæringspolitik i Europa er eksistensen af de antifascistiske forfatninger, der blev vedtaget i Europa i kølvandet på Anden Verdenskrig.

I øvrigt er den store frygt, som bekymrer Rachman og andre finanskommentatorer, at Spanien, der afholder valg i slutningen af 2015, bliver den næste dominobrik, der falder efter Grækenland. Alle de spanske medier rapporterer, at premierminister Mariano Rajoy har antydnet, at han måske vil danne en koalition med Socialisterne for at standse Podemos-partiet, der, til trods for, at det først blev dannet i år, nu ligger forrest i opinionsmålingerne. Rajoy har også krævet en ekstraordinær parlamentssamling i januar for at debattere og vedtage hans reform af straffeloven samt forholdsregler, der er rettet imod korrupsion og for finansieringen af partier, og som kunne føre til overraskelser.

Andre EU-lande, der afholder valg i 2015, inkluderer Storbritannien, Polen, Danmark, Finland, Portugal og Estland.

Fra LaRouche-bevægelsen 31. dec. 2014:

De afgørende slag vil finde sted i begyndelsen af januar

Foran os ligger der en nedsmeltning af hele det transatlantiske finanssystem, muligvis så tidligt som i begyndelsen af januar, understregede Lyndon LaRouche i dag (30. dec.). Det dikterer nødvendigheden af hurtigt at få et resultat mht. at få USA og Europa ind i BRIKS-dynamikken, og ikke planer og løsninger på længere sigt, som måske vil komme for sent til at gøre en forskel, med mindre vi handler nu. Under disse betingelser kan det være farligt at planlægge for længere ud i fremtiden, erklærede LaRouche.

Den aktuelle udvikling i Grækenland er et eksempel på, hvor hurtigt situationen, så vel som gældskrisen, udvikler sig. Der er nu udskrevet nyvalg til den 25. januar, og det vil sandsynligvis resultere i en regering ledet af Syriza, der allerede har gjort det klart, at de har til hensigt at bryde væk fra den folkemorderiske nedskæringspolitik, som Trojkaen har tvunget ned over landet. Som rystede kommentatorer i Det britiske Imperiums medier alle indrømmer, så kan denne »antisystem«-smitte lynhurtigt sprede sig til Spanien, Portugal, Italien, Frankrig og selv Storbritannien.

I en artikel i *Financial Times* sagde Gideon Richman det direkte: den største risiko er, at »vælgerne gør oprør mod den

økonomiske nedskæringspolitik»; sker det, vil hele »korthuset, med gæld, bailout (statslige redningspakker) og nedskæringspolitik begynde at vakle«. Dette minder om JP Morgans klage fra begyndelsen af maj 2013 over, at det største problem i Europa er eksistensen af anti-fascistiske forfatninger, der blev vedtaget efter Anden Verdenskrig.

For fascisme ville forstås gøre livet så meget lettere for Det britiske Imperium. En skam, at russerne, kineserne, andre BRIKS-lande og et voksende antal nationer i hele Latinamerika og Asien ikke er enige og ikke bøjer sig for afpresningen med trusler om en militær og finansiel atomkrig.

Med hensyn til USA, erklærede LaRouche, så er vi bankerot, og befolkningen er demoraliseret. Vore militære kapaciteter er ødelagt, vore institutioner inkompetente og i færd med at bryde sammen. USA er forkrøblet, understregede LaRouche, og vi må foretage en udrensning af den økonomiske og moralske sygdom, der har taget over, især efter mordet på Kennedy. Til dette formål har [LaRouche udstedt et offentligt krav om retsforfølgelse](#) af Cheney og andre i Bushregeringen for deres torturprogram, og retsforfølgelse af Obama for hans de facto medskyldighed ved at mørklægge disse forbrydelser.

»Som en af de 16 millioner overlevende amerikanere, der gjorde tjeneste i Anden Verdenskrig og kæmpede for at besejre et Hitler-regime, der begik ubeskrivelige forbrydelser mod menneskeheden, kan jeg tale med særlig autoritet«, erklærede LaRouche. »At stille disse forbrydere for retten er den ultimative prøve for, om vores nation er i besiddelse af den moralske standard, der skal til for at overleve. At tolerere og mørklægge sådanne afskyelige handlinger, der udføres i så stor målestok af elementer i vores egen regering, er i sig selv en forbrydelse imod vores nations principper, der er bevaret som en helligdom i vores Forfatning.«

Se også: <https://larouhepac.com/20151230-8>

Putin besøger Cairo i januar – El Sisi fortsætter med BRIKS-diplomati

30. dec. 2014 – Den russiske præsident kommer på officielt besøg i Egypten i januar som led i det voksende samarbejde mellem Egypten og BRIKS-landene, iflg. den egyptiske præsident Abdel Fattah El Sisi i et interview, publiceret i de statslige aviser Al-Ahram, Al-Akhbar og Gomhouria. Han afslørede, at han selv vil besøge Kuwait, Bahrain, De forenede arabiske Emirater og Etiopien, også i januar.

Putin returnerer et besøg af El Sisi i Moskva tidligere på året. Yderligere detaljer om besøget er endnu ikke offentliggjort.

Især El Sisis besøg i Etiopien er meget betydningsfuldt og en indikator på, at mange af uoverensstemmelserne mellem de to lande over den Store etiopiske Renæssancedæmning[1] er ved at blive løst. El-Sisi vil afholde et topmøde med den etiopiske præsident Mulatu Teshome i Addis Abeba i slutningen af januar. »Vi har sendt vore forslag mht. den Store etiopiske Renæssancedæmnings tekniske komite til etiopierne, og de har sendt os deres udkast til forslag mht. komiteen«, sagde El Sisi. »Det eneste, vi beder om, er, at Etiopiens mundtlige forsikringer om, at dæmningen ikke vil påvirke Egyptens andel af Nilen, bliver omsat til et dokument, der er bindende for begge parter: Egypten og Etiopien.«

Egypten og Etiopien er blandt de mest befolkede lande i Afrika, og de to lande er ved at udvikle stærke bånd til BRIKS-medlemmet Kina.

Den japanske premierminister Shinzo Abe vil også besøge Egypten i januar. Både Japan og Egypten er ivrige efter at udvide deres bånd til et strategisk partnerskab.

Foto: Den store etiopiske Renæssancedæmning under opførelse, men næsten færdig.

[1] Den Store etiopiske Renæssancedæmning er i øjeblikket under opførelse på den Blå Nil.

Mens Planet Britisk Imperium imploderer, bringer Planet BRIKS menneskeheden fremad

30. dec. 2014 – Kina og Rusland »skiftede i går rent praktisk over til nationale valutaer inden for handel og brugte finansielle instrumenter og swaps og terminskontrakter, idet de søger at reducere dollarens indflydelse og risici med fremmed valuta«, rapporterer *Russia Today*. Kina har underskrevet swap-aftaler med omkring 20 lande, inklusive Rusland (til 25 mia. dollar). Kina og Rusland har også etableret en opererende erstatning for Vestens SWIFT interbanksystem, der forventes at være fuldt ud operationel i maj 2015.

Med hensyn til den fysiske økonomi går Kina aggressivt frem

med planer om både at producere og importere massive mængder af jernmalm – som er afgørende for stålproduktion. I dag producerer Kina 45 % af verdens jernmalm (med en produktionsrate pr. person, der er 3,4 gange større end i resten af verden), og landet importerer 63 % af hele den globale handel med jern. Verdens største eksportører er Australien (47 % af verdenstotalen) og Brasilien (25 %). Mining.com rapporterer, at disse to lande forventer en stigning i deres andel af jernmalmeksport til 79 % i 2015, og dernæst til 90 % i 2020 – dette til trods for det bratte fald i jernmalmpriserne i år. Det er tydeligvis de fremtidige, fysisk-økonomiske krav, og ikke manipulerede prisudsving, der er bestemmende for BRIKS' og associerede landes handlinger.

Fra LaRouche-bevægelsen 30. dec. 2014: Udvikling er det nye navn for fred – Wall Street er navnet for krig

Mens nationerne allierede i BRIKS, under anførsel af Kina, fortsætter med at gå frem med økonomisk udvikling og menneskelig kreativitet, hænger faren for verdenskrig over denne planet, fordi det er City of Londons og Wall Streets politik at konfrontere og ødelægge Rusland og Kina som økonomiske magter.

I et nyt [interview med EIR](#), insisterer cheftalsmand for den

kommission, der bygger den nye, inter-oceaniske kanal igennem Nicaragua – et stort infrastrukturprojekt, der er blevet muligt gennem fremvæksten af BRIKS – på, at USA og Europa må droppe denne »konfrontationspolitik«, som »vil give bagslag«, og gå med i BRIKS-initiativet, »en realitet, der er på vej frem.« Den anden, ekstraordinære, nye kanal igennem Suez er ligeledes i færd med at transformere den fysiske handels produktivitet til fordel for produktion på planeten, og denne kanal er ligeledes en del af den nye »Maritime Silkevej«, som Kina er i færd med at udvikle til gavn for et stort antal nationer. Egyptens og Kinas præsidenter har netop haft fire dage med historiske møder, hvor de udformede dette.

Dette er, hvad USA må komme på linje med, for at spille en rolle i udformningen af menneskehedens økonomiske fremtid.

Men årsagerne til, at USA og Obama IKKE gør det, er blevet udstillet åbenlyst – og må ændres. Wall Street og London har, i deres »saudiske oliesanktionseskapade«, der har til formål at ødelægge Ruslands økonomi, udløst de finansielle furier over sig selv samtidig med, at de har bekræftet den russiske præsident Putins faste beslutning om at forberede Rusland til at forsvare sig i krig. Idet de søger Ruslands og Kinas ødelæggelse som økonomiske udviklingsmagter, er Wall Street i færd med at sprænge sig selv i luften.

Vi står nu over for finansielt kaos fra et Wall Street, der har udestående derivater til en 'værdi' af 10-20 billioner dollar i den kollapsende gæld i oliesektoren. Og som flere og flere eksperter indser, så gennemtvang Wall Street og Obama den 16. dec. den pludselige ophævelse af en vigtig bestemmelse vedr. derivater, netop pga. af dette overhængende kaos – for at sikre en bestemmelse om, at den amerikanske regering vil blive nødt til redde Wall Street gennem en bailout (statslig bankredning, *-red.*)

Vi citerer *EIR*-magasinets stiftende redaktør, Lyndon LaRouches udtalelse om denne skandale i dag:

»Denne seneste vedtagelse i Kongressen er totalt svindelagtig; den blev købt og betalt af Wall Street. Denne 'aftale', som Kongressen vedtog, og som de påstod, blev lov, var en lovovertrædelse – svindel begået gennem finansiel korrupsion. Denne Kongreslov var et bedrageri imod lov i princippet og må ændres. Og hvis vi må stille nogle af dem, hvis forudgående valg også var betalt for af Wall Street, for en rigsret, så bør vi gøre det.«

Hele det såkaldte »fracking-boom«, sagde LaRouche, er et bedrageri mod økonomisk produktivitet og er ved at trække den amerikanske økonomi ned.

LaRouche og *EIR* har insisteret på, at Glass/Steagall-loven må genindføres sådan, som præsident Franklin Roosevelt oprindeligt havde tænkt det, for at knuse Wall Streets magt – og, i denne krisesituation, afværge den fare for verdenskrig, som Wall Streets finansielle krig truer med at udløse. Der er nogle, der siger, at den opstand, der brød ud mod Wall Streets korrumpation af Kongressen, har skabt et »Glass/Steagall-momentum«. Men USA har brug for mere: skabelsen af et nationalt kreditsystem; anvendelsen af denne kredit til projekter, der øger produktiviteten; den snarlige udvikling af term nukleare fusionsteknologier. USA har brug for [LaRouches »Fire Love«](#).

LaRouche-bevægelsen vil i sin briefing i morgen offentliggøre en erklæring, der begrundet og retfærdiggør retsforfølgelsen af tidligere vicepræsident Dick Cheney og hans medsvorne for at udøve illegal tortur under falsk dække af amerikansk lovgivning, samt retsforfølgelsen af Barack Obama for at bruge sin embedsperiode til at mørklægge denne tortur.

Moskva prioriterer at fremme BRIKS i det nye år

28. dec. 2014 – Moskva prioriterer

»en indsats for at transformere BRIKS til at blive et af de vigtigste elementer i systemet med global styrelse«

som en del af en stimulus for en betydningsfuld udenrigspolitik, sagde den russiske udenrigsminister den 27. dec. i en erklæring, der citeres i *The BRICS Post* og andre medier.

»Der skete afgørende vigtige fremskridt hen imod dette mål under topmødet i Fortaleza (15.-16. juli) – beslutningen om at etablere en multilateral ramme med associationen af finansinstitutioner – en Ny Udviklingsbank og en reservevalutafond med totale ressourcer på 200 mia. dollar«,

lød det i erklæringen. BRICS-ledere, der mødtes på sidelinjen af G20 topmødet i november, har instrueret deres finansministre om at udnævne den nye banks præsident, inden de mødes næste gang i Rusland.

I juli 2015 vil BRIKS og Shanghai Samarbejdsorganisationen (SCO), der begge til den tid vil være under russisk formandskab, holde topmøder lige efter hinanden i Ufa, hovedstaden i den russiske republik Basjkortostan.

Rusland har talt

»med én stemme med sine partnere i BRIKS for promoveringen af international stabilitet i dennes forskellige dimensioner«,

lød det i erklæringen fra det Russiske Udenrigsministerium lørdag. Det 6. BRIKS-topmøde fordømte »ensidig militærintervention og økonomiske sanktioner«, bemærkede

erklæringen.

Lyndon LaRouche responderede:

»Dette er nøjagtig, hvad jeg har forudset. Sandheden er, at den største margin af politisk magt i verden ligger i hænderne på BRIKS-institutionen og dens associerede. Og det, vi får fra det saudisk-britiske centrum, er fjenden; og vi har også et par fjender i USA, blandt dem, der kalder sig borgere.«

Foto: BRICS-lederne på topmødet i Fortaleza: (venstre til højre) Den russiske præsident Vladimir Putin, den indiske premierminister Narendra Modi, den brasilianske præsident Dilma Rousseff, den kinesiske præsident Xi Jinping og den sydafrikanske præsident Jacob Zuma.

**RADIO SCHILLER den 30.
december 2014:
Talsmand for**

Nicaraguakanalen: Europa og USA må tilslutte sig BRIKS// Ruslands nye strategiske doktrin

Med næstformand Michelle Rasmussen

Det lykkedes ikke det græske parlament at få Dimas valgt til præsident – Nyvalg til parlamentet i Grækenland

29. dec. 2014 – Det lykkedes ikke det græske parlament at få Stavros Dimas valgt som ny præsident under den tredje og sidste afstemning, som blev afholdt i dag. Ifølge forfatningen vil parlamentet nu blive opløst, og der vil blive udskrevet nyvalg til parlamentet. Den græske premierminister Antonis Samaras har meddelt, at han har anbefalet den græske præsident, at der afholdes valg den 25. januar 2015.

Rædsel er fejlet gennem de »internationale markeder« for, at de græske valg vil udløse en ny og ødelæggende krise i eurozonen. Der har allerede været store frasalg til lave priser på det græske aktiemarked, og ligeledes af obligationer i udenlandske bankers porteføljer. Mere generelt har bankernes

aktiebeholdninger, ikke blot i Grækenland, men også i Italien, Spanien og andre lande, lidt store tab. Den britiske avis, *The Daily Telegraph*, havde følgende overskrift på dækningen af Bruno Waterfield, der skrev fra EU-hovedkvarteret i Bruxelles, »Grækenland har kurs mod valg – Krisen i eurozonen er tilbage, nu er den politisk.«

Ifølge alle senere opinionsundersøgelser står det største oppositionsparti, Syriza, til at få et flertal ved valget og danne en koalition sammen med andre anti-bailout-partier, såsom Demokratisk Venstre (Dimar) og Uafhængige Grækere (ANEL), samt kræve en genforhandling af hele aftalen om bailout og memorandaet, og endda et gældsmoratorium pga., at landet umuligt kan betale sin udenlandsgæld på 320 mia. euro.

I en udtalelse efter, at det ikke lykkedes at vælge en præsident i parlamentet, sagde lederen af Syriza, Alexis Tsipras,

»Græske parlamentsmedlemmer, de demokratiske oppositionspartier har bevist, at demokrati ikke kan afpresses, på trods af pres eller endda intriger. Når det store flertal af den græske befolkning er fast besluttet på at sætte en stopper for memoranda-politikken og nedskæringspolitikken, har parlamentsmedlemmerne intet andet at gøre end at imødekomme deres forpligtelser og komme i harmoni med folkets vilje. I dag er hr. Antonis Samaras' regering, der har udplyndret samfundet i to et halvt år ... en ting fra fortiden. Ved hjælp af vort folks vilje vil nedskæringsmemorandaet også være en fortidig ting om få dage. Fremtiden er allerede begyndt, vær optimistiske og glade.«

Panos Kammenos, lederen af Uafhængige Grækere, erklærede,

»I dag er en vigtig dag for Grækenland ... Det er en vigtig dag, fordi parentesen med 'Samaras-Venizelos' er slut. Denne duo, som opgav landets nationale suverænitet, den duo, der

indgik aftale om, at landet kunne regeres via e-mails og gennem ordrer fra Trojkaen, træder nu, med de græske parlamentsmedlemmers stemmer, tilbage. Vi må praktisere Forfatningen og danne en national enhedsregering, der ikke vil udføre udlændinges ordrer, men det græske folks.« Han sagde også, at ANEL's røde linjer »ikke kan forhandles. Vi opfordrer til national enhed mellem alle kræfter i landet.«

I en lignende erklæring sagde lederen af Dimar, Foti Kouvelis,

»Afstemningen i dag betyder starten på nye udviklinger i landet. Landet er på vej mod parlamentsvalg. Landet må vende et nyt blad, og politik må få en progressiv sammenhæng. Vi arbejder i denne retning.«

De seneste opinionsundersøgelser udført af den græske avis *Protothema* afslører, at Syriza ville vinde flertal og få 144 ud af 300 pladser i parlamentet. Den samme undersøgelse giver ANEL, Syrizas potentielle koalitionspartner, 9 pladser, mere end nok til at danne regering.

Den populære blog, *Zero Hedge*, hævder, at den finansielle krise, som en regering ledet af Syriza ville udløse, ville være »begrænset« til Grækenland, selv om de dårlige virkninger kunne sprede sig til andre lande, fordi mange vil se det

»som en model, som flere populist-/anti-nedskæringspartier forsøger at følge. Dette understreges af den kendsgerning, at Pablo Iglesias, lederen af Spaniens anti-etablissementsparti, Podemos, tweetede følgende tidligere på dagen, '2015 vil blive året for forandringer i Spanien og Europa. Vi begynder med Grækenland. Kom så, Alexis! Kom så, Syriza!'«

Med de kommende parlamentsvalg i Spanien i det nye år kunne Podemos, som formelt er allieret med Syriza i EU-parlamentet, rent faktisk vinde, dog ikke et absolut flertal.

Foto: Den græske livgarde, også kaldet evzonerne, holder vagt foran parlamentsbygningen i Athen.

PRESSEMEDDELELSE

fra Executive Intelligence Review:

Talsmand for inter-oceanisk kanal i Nicaragua til EIR: Europa og USA må tilslutte sig BRIKS-initiativet

29. dec. 2014 – Dr. Telémaco Talavera, dekan ved Nicaraguas Landbrugsuniversitet og talsmand for Kommissionen for den store inter-oceaniske kanal i Nicaragua, opfordrer USA og Europas nationer til at gå med i BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika) og deltage i opbygningen af en ny verdensorden, der er baseret på udvikling, fred og respekt for national suverænitet. I et langt interview den 20. december med Gerardo Castilleja fra EIR's kontor i Mexico City, blev dr. Talavera spurgt om Schiller Instituttets appel, som cirkuleres internationalt af LaRouche-bevægelsen og andre, »USA og Europa må have modet til at afvise geopolitik og i stedet samarbejde med BRIKS«, svarede dr. Talavera:

»Jeg ville sige, at ikke alene kan de gå med; jeg ville sige, at de skal tilslutte sig dette initiativ. For vi kan ganske enkelt ikke længere leve i en verden med konfrontationer. Vi må virkelig se til, at fornuften med respekt for suverænitet, selvbestemmelse, folkenes frihed til at have deres egne anskuelser og deres egne økonomiske og sociale visioner, er herskende i verden.«

Talavera forklarede:

»BRIKS er en voksende kendsgerning, en gruppe af fremvoksende lande med stort potentiale i verden, som spiller en vigtig rolle, og som ikke kan skubbes til side, ikke bør skubbes til side. BRIKS bør ikke ignoreres eller undervurderes af USA og Europa, for ellers vil det virkelig tid efter anden give bagslag mod dem. For dette er en realitet, der er på vej frem.

Så jeg mener virkelig, at vi må sætte en stopper for den imperialistiske anskuelse, dette arrogante synspunkt om at eje verden, og at alle andre må ligge ved deres fødder eller være underkastede. Og vi må i stedet fremme relationer, der består i samarbejde, respekt i hele verden, uanset specifikke aspekter og naturlige og nødvendige forskelle i kultur, politik, religion osv. Så hele verden virkelig kan gøre fremskridt hen imod et samfund, der har lavere fattigdomsniveauer, lavere niveauer af marginalisering, lavere niveauer af miljøødelæggelse, mere fred – en fred inden for rammerne af respekt, men med en forståelse af fred som værende ikke blot fraværet af væbnet kamp, men virkelig som den respekt, der må findes mellem folkeslag og lande ... Europa og USA ikke alene kan, men må fortsætte med at skifte over til at fremme fred og ikke anse sig selv for at være verdens ejere, der står over selveste suveræniteten, selvbestemmelsen eller anskuelserne hos andre folkeslag og lande.«

Schiller Instituttets resolution om at gå med i BRIKS er

blevet underskrevet af flere end 100 prominente politikere, forretningsfolk, akademikere, videnskabsfolk og kunstnere fra 20 lande i hele verden. Hele teksten, samt listen over dem, der hidtil har skrevet under, kan findes på <http://schillerinstitut.dk/si/?p=2702>

Interviewet

Under hele interviewet talte Talavera med EIR med bemærkelsesværdig optimisme om de mange udfordringer og muligheder, der byder sig med konstruktionen af den 278 km lange, store inter-oceaniske kanal, som Nicaragua er begyndt at bygge i partnerskab med det kinesiske selskab HKND.

Om uddannelse:

»I samråd med universiteter i dette område, såsom Panamas Internationale Maritime Universitet, Panamas Teknologiske Universitet, [universiteter i] Spanien og verden, og ikke blot i Kina, beskæftiger vi os virkelig med de nye udfordringer inden for uddannelse på alle niveauer, men især inden for højere tekniske uddannelser. Vi har talt om at tilbyde 355 nye uddannelser ... som vil blive nødvendige i Nicaraguas nye økonomiske, videnskabelige og teknologiske dynamik.«

Om den kinesiske præsident Xi Jinpings tilbud om et »win-win«-samarbejde omkring den Nye Silkevej:

»Verden lever i en virkelighed, der er anderledes i forhold til den Kolde Krigs tid ... Vi er gået fra geopolitik, der dominerede verden under den Kolde Krig, og til 'geo-økonomi' ... Disse store projekter kan blive drivkraften i aspekter af verdensøkonomien. For eksempel vil den Store Nicaraguanske Kanal ... reducere tiden for transport af eksport- og importprodukter. Den vil reducere omkostningerne, fordi afstanden er forkortet, men også, fordi man vil blive i

stand til at bruge de store, mere effektive skibe, der nu bygges ... Disse store projekter er en strategisk vision af transformation ... de er med til at stimulere andre store projekter, der er blevet lanceret i verden.«

Om ungdommen:

»Ungdommen udgør potentialet til at opbygge, til at bygge, men de står også over for en stor risiko for at gå ad veje, der fører dem til at gøre sig selv, deres familier og samfundet fortræd ... Det er Nicaraguas strategi at styrke denne vision, denne dynamik, det initiativ, der er karakteristisk for ungdom, så de kan blive drivkraften i transformationen. Og som jeg siger til dem, at de ikke alene skal være Nicaraguas fremtid, men også Nicaraguas nutid, og fremtid ... Og nu er de unge i Nicaragua en fundamental drivkraft for transformation ... for vi har i stort mål unge mennesker med denne dynamik, denne kraft, der føler håb, muligheden for at blive aktører, at blive hovedpersoner i en social transformation. Og det giver deres liv mening ... [De har] kreativiteten, innovationen til at kunne sige: 'Vi unge vil blive skabere, vi er skabere af et bedre samfund for os selv, vore familier og samfundet.'«

Dr. Talavera sluttede sit interview med EIR, der kan læses både på engelsk og spansk på www.larouchepub.com og www.larouchepub.com/spanish, med en appel til befolkningen i USA:

»I er et folk, der har en betydningsfuld, historisk mulighed for også at bidrage til økonomisk, social og menneskelig transformation, og gøre det med respekt, med respekt for de enkelte folkeslags og det enkelte menneskes værdighed; I har virkelig muligheden ... Lad os gå frem sammen med respekt.«